

LA PEDRA QUE PARLA

Una vegada al Principat de Tsin va parlar una pedra. Era un cas inhabitual, i el senyor Príncep es va encaparrinar. Un bon dia en va parlar amb el mestre de música : “ És de debò que ha parlat aquesta pedra ? “

***Cada país té una seva llei
i al Principat de Tsin es
formulava així :
el Príncep és el Príncep i les
pedres no parlen.***

El mestre de música va respondre : “ El que és una pedra no pot parlar. Deu haver estat un esperit, o potser, també, coses que passen, la gent del poble s’hi ha enganyat. Però també he dir que, si es fan les coses fora de temps i és excitat el poble a la indignació i tothom protesta, aleshores els éssers inanimats vibren i retronen de veus. I potser ara hi som. Som en un temps en què es basteixen palaus luxosos i el poble ha de parar l’esquena ; queixes i murmuracions es poden sentir pertot arreu ; ningú no està segur de la seva vida. Quina meravella, doncs, que parlin les pedres ? “

***Cada país té una seva llei
i al Principat de Tsin es
formulava així :
el Príncep és el Príncep i les
pedres no parlen.***

Aquells mateixos dies el senyor Príncep edificava un palau. I hom va dir : “ Les paraules del mestre de música eren dignes d’un savi. Així que hauran cobert el nou casal, els senyors principals s’aixecaran contra el Principat de Tsin i la culpa haurà estat del senyor Príncep. El mestre de música ho havia prou flairat. “

***Cada país té una seva llei
i al Principat de Tsin es
formulava així :
el Príncep és el Príncep i les
pedres no parlen.***

Això passava al Principat de Tsin la primavera del 533 a.J.C.. L’escriptor Tso-Kieu-ming, que afegí a l’obra de Confuci la “ Crònica del Principat de Lu “, ens ho retransmet.

(El Nou Bon sempre, 1973)